

PARAULA I VIDA

El do eclesial del nou beat el Papa Joan Pau II, el Gran

Aquest diumenge primer de maig de 2011 quedarà històricament marcat per la solemne i multitudinària beatificació del Papa Joan Pau II a Roma, presidida pel seu immediat successor, el Papa Benet XVI, estret col·laborador seu en aquell llarg pontificat, el tercer més llarg de la història: 26 anys, 5 mesos i 17 dies. Exultem amb tota l'Església per aquest nou beat, donat com a intercessor nostre i model de santedat i de coherència en el servei a Déu i als homes!

1. La vida de Karol Woytila va estar tota ella marcada per l'acció de la gràcia de Déu. Nascut a Wadowice (Cracòvia) 18.5.1920, orfe de mare als 9 anys, fill de la catòlica Polònia, obrer, estudiant, resistent als nazis, actor de teatre, seminarista clandestí, sacerdot (1.11.1946), professor rigorós i amic dels estudiants, bisbe auxiliar molt jove (1958) i després arquebisbe (1964) de Cracòvia, pare conciliar del Vaticà II, Cardenal de Pau VI (1967), elegit Papa el 16.10.1978, als 58 anys, i que va morir a Roma el 2 d'abril de 2005.

És el tercer més llarg pontificat de tota la història, amb escrits i encíclics molt importants, més la promulgació del nou Codi de Dret Canònic, el Catecisme de l'Església, la Reforma de la Cúria i del Còncil·le, i la creació d'un nou misteri del Rosari. Als tres anys de pontificat sofrí un terrible atemptat (13.5.1981) i perdonà l'autor. Convocà l'oració interreligiosa per la pau a Assís (1986), ajudà *Solidarnosc* i l'alliberament del comunisme (1989), aixecà la seva veu contra la guerra d'Iraq, visità la sinagoga de Roma, Terra Santa i els països musulmans. Convocà les Jornades Mundials de la Joventut, el gran Jubileu de l'any 2000, i féu multitud de viatges, parlà centenars de llengües (entre elles el nostre català) i valorà les cultures minoritàries. Sabé viure amb normalitat les malalties al *Gemelli*, i l'ancianitat amb xacres. I al final digué: «*deixeu-me marxar!*». El seu lema episcopal «Totus tuus», «*Sóc tot vostre... per mitjà de Maria*» (expressió de St. Lluís M. Grignon de Montfort), sintetitza la seva vida unida al Crist.

2. El seu procés de beatificació ràpid però exhaustiu i rigorós, que ha obeït el clam del poble (*fem-lo sant de seguida!*) ha portat que avui el tinguem ja com a model i intercessor. Certament que el model de santedat és Jesucrist, l'únic mitjancer, i la Verge Maria per gràcia. Els beats i sants són «**reflexos**» d'aquesta santedat, en un temps, època i circumstàncies diverses. Ells són la radicalització evangèlica d'algun aspecte de la humanitat salvada, i no en tots els camps de la vida humana. Ara el tindrem com a **intercessor prop de Déu**. Són belles les paraules premonitòries pronunciades pel Cardenal Ratzinger a l'homília de les seves exèquies: «*Podem estar segurs que el nostre estimat Papa està ara a la finestra de la casa del Pare, ens veu i ens beneeix.*»

3. Fou un «gran» apòstol de la fe. Pastor zelós i generós, que «va confirmar la fe dels germans» (Lc 22,32) i Apòstol de Jesucrist. Valent defensor de la Veritat enfront d'ideologies que destrueixen la vida, la família i la persona humana, amb els seus valors i dignitat (nazisme, comunisme, terrorisme, capitalisme salvatge...). Sempre portador d'esperança a les persones i al món. Treballador incansable per la pau, pels drets de les persones i dels pobles. Visqué amb confiança la malaltia, la vellesa i la creu. I ens ensenyà l'amor tendre i filial de la Verge Maria. Home de fe coherent i d'autenticitat, sempre lliure, que ara se'ns presenta més gran que els clar-obscurs que també ell visqué, com tota persona feble i temporal. Estimà l'Església, la seva comunió i unitat, i ens la féu estimar, especialment als joves, fent visible al món d'avui la bellesa de la fe catòlica. **Beat Joan Pau II, pregueu per nosaltres!**

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Al servei del nostre poble

► Amb motiu dels 25 anys del document dels bisbes catalans *Arrels cristianes de Catalunya* (any 1985), els nostres bisbes han publicat una carta pastoral titulada *Al servei del nostre poble*, que ha estat editada conjuntament amb el document de fa 25 anys. El nou document fou presentat el passat 6 d'abril a l'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC). Hi varen intervenir el Dr. Armand Puig, degà-president de la FTC; el Dr. Francesc Torralba, professor de la FTC i de la FFC; Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona; i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona. És una nova paraula dels nostres bisbes que cal llegir i meditar.

GLOSSA

Mitja tarda d'un diumenge

Un diumenge qualsevol, a mitja tarda, en un vagó d'un tren de rodalies pugem sis joves i ocupen seients contigus. Parlen amb desimboltura, cridant, com si els agradés que els sentissin els viatgers més propers, amb els quals, en ocasions, entren en diàleg breu. Utilitzen correctament i indistintament el català i el castellà. Pels noms, alguns són immigrants, però fa temps que són aquí. Un comenta que no té papers. Rondan els vint anys. Estan animats, amb una certa artificialitat, com per una causa externa, potser alguna substància. Nois i noies utilitzen un llenguatge desinhibit, sovint amb al·lusions i expressions sexuals, sense pudor. Comenten que no treballen, que estan esperant que acabi el contracte per anar uns mesos a l'atur, que busquen una feina que doni molts diners, que han deixat els estudis, que determinada discoteca és la millor... El viatge va durar una mitja hora. A alguns dels ocupants del vagó, ben segur que aquella conversa els va portar a la reflexió; a d'altres, potser fins i tot a la pregària.

La reflexió: «Hem de procurar apropar els nostres joves a l'excel·lència en coneixements, domini d'idiomes i noves tecnologies... Segons les seves possibilitats, un bon nombre hi arriben, d'altres queden en posicions acceptables, però un trenta per cent acaba en fracàs esco-

lar. Amb quina incidència social, familiar i personal futura? Convé, també, fer una reflexió sobre la responsabilitat de l'escola, de la família, dels mitjans de comunicació, de les noves tecnologies, a l'hora de transmetre valors i actituds... Massa sovint s'ha volgut avançar per la via del pèndol, i per corregir determinats mètodes erronis s'ha anat fins els oposats, cometent els mateixos errors, però amb diferents mètodes.»

La pregària: «Senyor, acull la realitat d'aquests joves i de tants d'altres i mou els nostres cors, la intel·ligència, les mans i fins i tot les butxaques, si convé. Que totes les persones i institucions que, directament o indirecta, tenen responsabilitat en l'educació i en la formació dels joves actuïn amb sentit comú i mesura. Apropa't, Senyor, als joves, fes que trobin testimonis del teu amor, que amb les teves paraules i el teu fer els ajudin a trobar resposta a les grans preguntes sobre el sentit de la vida. Que es pugui dir de nosaltres: "Volen fer conèixer la saviesa i donar formació, fer comprendre sentències intel·ligents, procurar una formació completa que porti a ser just, recte i honrat. Volen proporcionar sagacitat als inexperts, als joves, coneixement i prudència" (Pr 1,2-4).»

Enric Puig Jofra, SJ

Vocacions natives... ...Cridades a la Missió

El proper 8 de maig, diumenge III de Pasqua, se celebra la jornada anual de les Vocacions Natives que organitza l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol, sota el lema: «Cridades a la Missió». Aquesta Obra treballa per sensibilitzar el poble cristià de la importància de les vocacions sacerdotals i religioses nascudes a les esglésies joves, i també recorda la necessitat de vetllar per elles mitjançant beques i ajudes de sosteniment a seminaris i centres de formació, de manera que puguin disposar de recursos materials, sense els quals no podrien tirar endavant. Gràcies a Déu en aquests llocs estan sorgint moltes vocacions per al servei de l'Església universal.

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

M'empenyen tan fort que anava a caure, / però el Senyor m'ha sostingut. / Del Senyor em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. / Escolteu, crits de festa i de victòria / al campament dels justos. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creurè pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,42-47)

Los hermanos eran constantes en escuchar la enseñanza de los apóstoles, en la vida común, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado por los muchos prodigios y signos que los apóstoles hacían en Jerusalén. Los creyentes vivían todos unidos y lo tenían todo en común; vendían posesiones y bienes, y lo repartían entre todos, según la necesidad de cada uno.

A diario acudían al templo todos unidos, celebraban la fracción del pan en las casas y comían juntos, alabando a Dios con alegría y de todo corazón; eran bien vistos de todo el pueblo, y día tras día el Señor iba agregando al grupo los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

Empujaban y empujaban para derribarme, / pero el Señor me ayudó; / el Señor es mi fuerza y mi energía, / él es mi salvación. / Escuchad: hay cantos de victoria / en las tiendas de los justos. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que en su gran misericordia, por la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha hecho nacer de nuevo para una esperanza viva, para una herencia incorruptible, pura, imperecedera, que os está reservada en el cielo.

La fuerza de Dios os custodia en la fe para la salvación que aguarda a manifestarse en el momento final. Alegraos de ello, aunque de momento tengáis que sufrir un poco, en pruebas diversas: así la comprobación de vuestra fe —de más precio que el oro, que, aunque perecedero, lo aquilatan a fuego— llegará a ser alabanza y gloria y honor cuando se manifieste Jesucristo.

No habéis visto a Jesucristo, y lo amáis; no lo veis, y creéis en él; y os alegráis con un gozo inefable y transfigurado, alcanzando así la meta de vuestra fe: vuestra propia salvación.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

El dubte de sant Tomàs. Baix relleu romànic del Claustre del monestir de Santo Domingo de Silos (Burgos)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47 ■ **dimarts**: Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8 □ **dimecres**: Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21 □ **dijous**: Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36 □ **divendres**: Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15 □ **dissabte**: Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6,16-21 □ **diumenge** vinent, III de Pasqua (litúrgia hores: 3a setmana): Ac 2,14.22-23 / Sl 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35.

La nostra societat pateix una contradicció estranya. D'una banda, s'ha tornat molt racionalista i només accepta allò que es pot comprovar i demostrar. La gent del nostre temps ha abandonat majoritàriament la fe tradicional. Però, en canvi, creix més que mai la confiança en elements totalment irracionals: horòscops, tarot, endevins, extraterrestres...

Tomàs, el deixeble de Jesús, ha passat a la història com l'exemple de l'incrèdul o l'escèptic que necessita veure per creure. Jesús s'havia aparegut al grup dels deixebles quan Tomàs no hi era, i ell assegura que mentre no vegi Jesús en persona, mentre no el pugui tocar física-

ment, no està disposat a acceptar que hagi ressuscitat. Una setmana més tard, Jesús se'ls apareix novament perquè Tomàs pugui comprovar la realitat de la resurrecció. I a continuació proclama la benaurança que encara ressona i que defineix la multitud dels creients de tota la història: «Felïços els qui creuran sense haver vist».

Nosaltres som convidats a creure sense haver vist. Però no pas de manera irracional, perquè tenim un indicatiu de gran valor: el testimoni dels qui han conegut personalment Jesús. No tan sols van ser testimonis de Jesús ressuscitat els deixebles de Jesús, sinó que també ho són els creients de tots els temps, els que

han sentit la seva presència de manera ben real en el seu cor.

En les seves aparicions als deixebles, Jesús els envia; és a dir, els constitueix missioners per anunciar la bona nova de la resurrecció. Ara que l'han vist esdevenen testimonis de Jesús ressuscitat. No parlaran de teories sinó que poden explicar allò que han experimentat personalment. Gràcies a ells, els qui els escoltin podran conèixer Jesús i el seu missatge. La fe és un do de Déu que es transmet gràcies al testimoni humà. En temps dels apòstols i ara, quan tots els qui coneixem Jesús som cridats a ser els seus testimonis.

Agustí Borrell

COMENTARI

Creure i anunciar

PERSONATGES DE LA BÍBLIA

Abraham (2): El nostre pare en la fe

L' experiència d'Abraham és una invitació a contemplar la realitat des d'una perspectiva nova, més profunda i més enriquidora. Per aquest motiu és una experiència religiosa, si entenem la religió des de l'etimologia de *relegere*, és a dir, sent una crida a fer una relectura de la realitat, a interpretar-la des d'una altra perspectiva que en destaquï el caràcter sagrat que sovint hi roman ocult. D'aquesta manera es supera el dualisme entre una immanència opaca a la sacralitat i una transcendència desarrelada de la realitat.

En retirar-se el vel que enterboleix la nostra visió, es revela el veritable sentit de la realitat. Per mitjà de la mirada interior dels ulls del cor (Ef 1,18), és possible entendre el món d'una manera diferent. Fins que els ulls del cor no s'obren, no ens adonem que la vida ordinària pot ser una oportunitat

per trobar l'Absolut. Amb una mirada nova podem descobrir com qualsevol circumstància de la vida esdevé l'escenari de la trobada amb el Transcendent. La creació es revela com un pont que ens permet relacionar-nos amb el Creador.

Aleshores, la fe no és només la conformitat amb una determinada cosmovisió o una hermenèutica dels esdeveniments, sinó que passa a ser una relació profètica amb el món, dins d'un procés dinàmic, fluctuant, interpel·lat constantment per uns esdeveniments que també canvien. Des de la fe es pot transformar la vida quotidiana en una metàfora de significat diví; llavors, tot esdevé una paràbola, en definitiva, un signe de la presència del Misteri enmig de la història.

En aquest sentit, Abraham és el nostre pare en la fe.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

ANTONI DALMAU

Madurar la fe

L'escriptor igualadí Antoni Dalmau ha rebut recentment el Premi Agustí Duran i Sanpere d'Història de Barcelona, en el marc dels premis Ciutat de Barcelona que atorga anualment l'Ajuntament. El reconeixement de Dalmau, que ha dedicat bona part de la seva vida a la política, ha arribat per l'obra *El procés de Montjuïc. Barcelona al final del segle XIX* (Ed. Base). Antoni Dalmau, que actualment presideix la Fundació Teatre Lliure-Teatre Públic de Barcelona, assegura estar molt agraït a Déu «pels dons gratuïts que ens atorga a cada moment, per les espurnes de felicitat quotidiana, per l'amor que rebem, pels familiars i per la gent que estimem, per tantes vivències formidables, pel sentit que dóna a la nostra existència...»

Com ha viscut el pas de la política a la literatura? N'està satisfet?

Sempre havia pensat que el pas per la política no podia convertir-se, en el meu cas almenys, en un *ofici* per a tota la vida. Abandonada feia molts anys la meua tasca d'advocat, la literatura i la recerca històrica —i altres coses— m'han permès reciclar-me a la vida civil sense problemes. Continuo compromès amb els meus ideals de sempre, però no m'enyoro gens de la política, que sovint tot ho devora.

La fe, com ha evolucionat des de la sortida de la política?

La fe fa el seu camí, a vegades un xic vacil·lant, al marge del xuclador de la política. Mai no vaig fer-ne ostentació, perquè sempre he cregut que els cristians hem d'integrar-nos en els projectes col·lectius amb naturalitat, com un més a la colla, sense exhibir ni amagar les nostres creences.

El teatre català és un pèl descregut... És possible deixar caure els valors cristians en les obres produïdes a Catalunya?

El teatre, a Catalunya i a tot arreu, no pot viure al marge dels valors dominants a la societat, que són els que són i que avui es troben lluny del missatge evangèlic. En aquest context, no és fàcil que els valors cristians treguin el cap en el món de la cultura. Perquè això fos possible, és la societat mateixa que hauria de canviar profundament.

Oscar Bardají i Martín

EDUCAR

¿Recuperamos la urbanidad?

La llamada *urbanidad* —tal como la conocimos en nuestros años mozos, con cuerpo propio de asignatura que estudiábamos en el abultado libro de la *Enciclopedia*— se creó básicamente para informar a los campesinos que acudían a la ciudad (o urbe, de ahí el nombre de *urbanidad*) sobre las normas básicas para comportarse con dignidad en los espacios públicos y, por extensión, también en los privados.

Ahora, con la desaparición de este concepto, ha quedado un vacío que quizá con el tiempo se llene, pero que, hoy por hoy, de alguna manera hay que remediar con rapidez. El pediatra Aldo Naouri insiste en que al niño hay que enseñarle lo antes posible a saludar con un *hola* y a despedirse con un *adiós*, a pedir las cosas *por favor* y a dar siempre *las gracias* cuando recibe algo. Con ello conseguimos que el niño no caiga por la suave pendiente que conduce al egocentrismo y acabe *mirándose el ombligo*, convertido en un ser socialmente insolidario. Porque ser cortés, no le quepa duda, es la mejor manera de que el niño tome conciencia de la existencia del otro, del prójimo.

Mi querido hermano Ignacio, experto en comunicación y en docencia para formación de vendedores, con el sugestivo título de *Reinventar el respeto*, escribió una *carta al director* de un periódico, en la que decía: «Por dejadez o por impotencia, estamos edificando una sociedad repleta de individuos emocionalmente desbocados que han renunciado a ejercer de civilizados y que prefieren mantenerse en la barbarie hasta su jubilación [...]. Por eso, nos urge reinventar la cortesía social, una suerte de convenio cívico inspirado en el respeto mutuo, que nos dé pautas para tratarnos respetuosamente, y así reducir estos arrebatos de visceralidad. Porque sin pautas, sin semáforos que regulen la convivencia entre las personas, el caos está asegurado.»

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

¡Gracias madre, por haberme dado tanto!

—¡Gracias madre! Tú que pusiste en marcha y diste cuerda al motor-reloj de mi corazón, de mi vida, de mis esperanzas.

—¡Gracias madre! Tú que entrelazaste mis venas entre vigiliias y sueños; y que me ofreciste tu sangre, tu genética, tu vida, tu fe.

—¡Gracias madre! Tú me diste un cerebro, asiento de las funciones esenciales motoras y espirituales.

—¡Gracias madre! Tú me diste dos ojos por luceros, para descubrir la belleza del mundo y poder contemplar tu sonrisa, para que así yo aprendiera a sonreírte y descubriera tu incomparable hermosura.

—Me diste dos oídos para poder percibir las sinfonías externas y escuchar tu bendita voz de madre; y dos mejillas que tejiste de piel sensible y suave, para recibir tus caricias, tus arrullos, tus besos de madre.

—¡Gracias madre, por haberme dado dos manos y dos brazos para poder refugiarme, agarrarme a tu cuello seguro y esbelto! Y formaste mis dos pies para poder seguir tus pasos.

—Gracias madre por tu gran generosidad, por la inmensidad de tu amor y por tu incomparable ternura.

—¡Sí, gracias madre, por haberme dado tanto!

J. M. Alimbau

(La madre, la tuya y la mía, Edit. Claret)

SANTORAL

1. ✠ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. Dilluns. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. Dimarts. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. Dimecres. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pele-

grí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. Dijous. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. Divendres. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. Dissabte. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

INTENCIONS DEL SANT PARE (maig)

General: Que els mitjans de comunicació respectin la veritat i la dignitat de la persona.

Missionera: Que l'Església a Xina perseveri en la fidelitat a l'Evangeli.

Escola catequètica a la Vall de Ribes

A les parròquies de la Vall de Ribes es duu a terme una formació permanent d'adults que s'anomena «Escola Catequètica», de ritme setmanal (els dilluns a la tarda). Hi participen una vintena de persones: de Ribes, de Planols, de Pardines, de Queralbs, etc. És una escola de vida on, a més de rebre xerrades catequètiques (aquest curs sobre el Concili Vaticà II), s'aprofundeix la litúrgia i la convivència, també amb sortides trimestrals. La sessió de dilluns 21 de març, que versava sobre el ministeri episcopal, fou impartida pel Sr. Arquebisbe Joan-Enric Vives. Durant una hora, parlà dels aspectes bíblics, catequètics i doctrinals d'aquest servei apostòlic que és un regal de Déu per a la seva Església.

Jornada de formació per als catequistes d'Urgell

Seixanta-cinc catequistes de la diòcesi van participar en la segona jornada de treball i de formació d'aquest curs, que es va dur a terme al Santuari del Sant Crist de Balaguer. Va materialitzar-se en aquesta jornada l'experiència pràctica de la teoria presentada en la primera jornada, que es va realitzar a la Seu d'Urgell el setembre passat, pel Dr. Xavier Morlans: Com fer néixer la primera fe en Jesucrist en els infants?

Mn. Xavier Morlans va fer una sessió pròpiament de primer anunci a partir del relat bíblic de la samaritana. Aquesta és una sessió destinada als adults que es replantegen el retorn a la fe o a desvetllar la seva fe, i Mn. Morlans anà explicant la metodologia emprada. Després s'obrí un temps de diàleg tant per posar en relleu els aspectes a valorar d'aquesta metodologia com per a les futures aplicacions que se'n poden fer a la catequesi amb els infants a les parròquies.

Mons. Vives glossa el contingut de «Al servei del nostre poble» als integrants de l'IEC

Els membres de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) van visitar el 7 d'abril l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives, abans de la celebració de l'assemblea de la Secció prevista per l'endemà al Centre de Congressos d'Andorra la Vella. L'objectiu d'aquesta assemblea era conèixer de prop la realitat i els reptes de la societat del Principat, amb el qual l'IEC manté estrets vincles des d'antic.

El President de l'IEC, Dr. Salvador Giner, va fer un breu repàs de la situació present de l'Institut. El president de la Secció, en relació amb

l'assemblea programada a Andorra, el Dr. Josep González-Agápito va dir que «venim a aprendre i a comprendre», i va expressar, en nom de l'IEC, «el reconeixement i admirat homenatge a la Diòcesi d'Urgell i als seus Bisbes per la seva important contribució a la preservació de la llengua, la cultura i la identitat

Mons. Vives escolta el Dr. González-Agápito, al costat del Dr. Salvador Giner

del Principat d'Andorra», així com a l'Església de Catalunya per «fomentar els valors que han reorientat els fonaments grecollatins de la nostra cultura», tal com es posava de manifest al document «Arrels cristianes de Catalunya», del qual se n'ha celebrat recentment el 25è aniversari.

Mons. Vives va agrair les paraules del President de la Secció, «perquè no sempre s'ha sabut valorar el paper de l'Església en la nostra societat, i per això és molt important el reconeixement d'una institució com l'Institut d'Estudis Catalans», on, d'altra banda, hi han col·laborat tants eclesiàstics il·lustres; i, a propòsit de l'esment del document «Arrels cristianes de Catalunya», va obsequiar tots els membres de la Secció amb un exemplar del document dels Bisbes de Catalunya «Al servei del nostre poble», en l'edició que n'ha fet Claret dins la col·lecció «Documents del magisteri» i en féu una presentació succinta.

L'Arquebisbe Joan-Enric va explicar els diferents àmbits que abasta aquest nou document, i els va fer notar que «és un text de consens, aprovat per tots els Bisbes de les Diòcesis catalanes, la qual cosa li dóna encara més valor». I afegí que «Al servei del nostre poble» és un text meditat «que respon des del nostre àmbit i responsabilitat a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya, a la qual el país ha d'anar trobant la reacció adequada». És també, va dir Mons. Vives, «un intent de fer nostre avui el contingut d'«Arrels cristianes de Catalunya», i en continuïtat amb ell, des de la nostra societat i el nostre temps actuals», molt diferent en molts aspectes de la Catalunya de fa 25 anys.

Recés de Quaresma a la Seu d'Urgell

Una trentena de sacerdots dels arxiprestats de Núria-Cerdanya, Alt Urgell i Andorra, van participar el 4 d'abril en el recés de Quaresma, predicat per Mn. Cinto Busquet, secretari particular de Mons. Vives, i que es va celebrar a la Residència de la Sagrada Família d'Urgell. Mn. Busquet proposà als preveres un exercici de reflexió personal; demanant-los de «veure'ns amb ulls de misericòrdia, com si fóssim un full en blanc, i buidar-nos per una estona de preocupacions i de preconceptes, per escoltar humilment des de dins allò que Jesús ens suggereix en el transcurs d'aquesta trobada». Mn. Busquet orientà aquesta reflexió a partir de l'Evangeli sobre la pregària cristiana (Mt 6,5-15); del missatge del Sant Pare per a la Quaresma d'enguany en què parla d'obtenir amb més abundància «la vida nova en Crist Senyor».

Marxa a peu a Montserrat

Uns 30 pelegrins del Bisbat d'Urgell, van començar des d'Agramunt, el passat 1 d'abril, la 24a Marxa a peu a Montserrat, organitzada per la delegació de joventut. En aquesta edició van ajuntar-se pelegrins provinents d'Agramunt, Ribes de Freser, Queralbs, la Seu d'Urgell, Balaguer, Linyola, Tartareu, Tremp, Organyà, Lles de Cerdanya i Tornabous. També van participar dues persones de Vic. Entre els caminants hi havia Mn. Joan Pau Esteban, vicari d'Agramunt i Mn. Cinto Busquet, secretari de l'Arquebisbe d'Urgell. Ells dos van presidir l'Eucaristia del diumenge, celebrada a la cripta. Mn. Joan Pau va fer un enviament als pelegrins, obsequiant-los amb una petita pedra del camí, a ser presència viva entre les persones i fer de la vida un camí a compartir amb els altres.

Àmplia participació d'Urgell a la Jornada de formació de mestres de religió

Uns 83 mestres i professors de religió d'Urgell van participar enguany a la V Jornada de Mestres i Professors de Religió Catòlica, que va tenir lloc al Monestir de Montserrat, diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Es va fer el 9 d'abril, i va aplegar uns 500 mestres en total. La trobada va comptar amb la presència de l'Abat Josep Maria Soler que va pronunciar la conferència «Professors de Religió: dificultats, reptes i testimoniatge».

La jornada va ser organitzada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) i el Secretariat Interdiocesà per a l'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC). Va ser presidida pel Sr. Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i va comptar amb la presència del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés; la Consellera

d'Ensenyament, Sra. Irene Rigau; el Director General d'Afers Religiosos, Sr. Xavier Puigdollers, i el secretari general de la FECC, P. Enric Puig.

El P. Abat en la seva aportació va remarcar: «La tasca dels mestres i professors de religió és molt important, perquè té com a missió fer arribar l'E-

vangeli als nens i nenes i joves»; l'Abat Soler, va expressar també que «L'escola, juntament amb la família, és transmissora de valors; per tant, cal que hi hagi coherència entre la paraula i l'actitud, i que els mestres siguin exemple per als joves.»

Per la seva banda, la Consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, va destacar la importància de la «dimensió transcendent» en la vida de tota persona i va lamentar que el «vessant espiritual» s'hagi vist postergat pel «consumisme».

Finalment, Mons. Pujol va encoratjar els professors i professores de religió a continuar la seva tasca perquè «a l'arrel de la crisi actual hi ha la crisi de l'educació». Esmentà també que «... cal recordar que la dimensió religiosa és intrínseca al fet cultural».